

HỒI 3

Khi Kiếm Ảnh Ngạo Bất Giác Tựa Như Ảnh Chiêm Bao
Tiếng Đàn Diệu Sáo Thở Than Khóc Chàng Thôi

T

Trương Thừa Bân làm thị vệ trong cung đã nhiều năm, làm sao không biết Nạp Lan Dung Nhược là người Hoàng Đế quý mến, nghe Nạp Lan Dung Nhược nói như thế thì dù có gan to tày trời cũng không dám liêu bước vào. Nạp Lan Dung Nhược lại cười lạnh: “Sao các người không vào? Kẻ đang nằm trên giường kia chính là khâm phạm!” Một tên thị vệ thò đầu vào trong, nói: “Công tử đã bảo chúng ta tra xét, chúng ta hãy vào xét, ta thấy hình như trên giường có một người đang nằm”. Nạp Lan Dung Nhược biến sắc, Trương Thừa Bân vội vàng bước tới vung tay tát một bạt tai vào mặt tên vệ sĩ ngu ngốc, quát: “Người dám mạo phạm Nạp Lan công tử? Cút hết ra ngoài cho ta!” Tên thị vệ ấy lồm bồm: “Cút thì cút”. rồi lủi thủi bước ra ngoài. Nạp Lan Dung Nhược đóng sầm cửa lại, Trương Thừa Bân vẫn đứng bên ngoài cửa rồi rít xin lỗi. Nạp Lan Dung Nhược chẳng thèm để ý, chạy đến giở tấm màn lông ngỗng ra xem, chỉ thấy Trương Hoa Chiêu toát đầy mồ hôi, nhưng trông tỉnh táo hơn rất nhiều.

Trương Thừa Bân tìm khắp nơi mà chẳng bắt được người, chỉ đành quay về đợi lệnh. Y đến trước phòng Hoàng Đế, định tìm Diêm Trung Thiên bẩm cáo hộ, nhưng bên ngoài chẳng có một tên thị vệ, bất giác lấy làm ngạc nhiên.

Lại nói Khang Hy cùng nhà sư già trở về, trong lòng rất bức dọc, nhà sư già bước vào thiền phòng, ho sù sụ không dứt, Khang Hy vội vàng quỳ gối thỉnh an, nhà sư già nói: “Trên núi Ngũ Đài gió sương lạnh lẽo, con đã theo ta cả đêm nay, cũng nên nghỉ ngơi đi thôi”. Khang Hy cố nặn nụ cười, nói: “Phụ hoàng vạn an”. rồi lui ra ngoài.

Nhưng Khang Hy không hề nghỉ ngơi, y đi qua đi lại trong phòng, lúc thì cười lạnh, lúc thì lắc đầu, lúc lại thở dài, đột nhiên y dấm tay vào vách tường, đau đến nỗi suýt kêu lên. Lúc này bên ngoài có người gõ nhẹ cửa, Khang Hy hỏi: “Có phải Diêm Trung Thiên đấy không?” bên ngoài cửa trả lời vâng một tiếng, Khang Hy mở cửa phòng, lúi tuột Diêm Trung Thiên vào. Y ngửa đầu nhìn thư phòng một lúc rồi nói: “Bọn thị vệ có còn canh bên ngoài không?” Diêm Trung Thiên đáp: “Là nô tài lớn gan, biết Hoàng Thượng thích yên tĩnh, e bước chân của chúng kinh động

đến thánh giá nên khi vào đã bảo bọn chúng ra canh bên ngoài đại điện”. Khang Hy gật đầu, mỉm cười: “Người rất thông minh”.

Khang Hy đóng cửa phòng, nghiêm mặt nói với Diêm Trung Thiên: “Người đã ở trong đình nội bao nhiêu năm?” Diêm Trung Thiên giơ ngón tay lên đếm: “Muời lăm năm”. Khang Hy nói: “Vậy người đã hầu hạ tiên hoàng được hai ba năm!” Diêm Trung Thiên nói: “Hoàng Thượng soi xét, đúng là ba năm”. Khang Hy chợt sầm mặt, sát khí trỗi dậy.

Diêm Trung Thiên thấy tim mình đập thành thành, Khang Hy lạnh lùng hỏi: “Vậy người có biết lão hòa thượng giám tự trong chùa Thanh Lương là ai không?” Diêm Trung Thiên quỳ sụp xuống đất, trả lời: “Nô tài không biết”.

Khang Hy gằng giọng nói: “Người nói láo!” Diêm Trung Thiên vừa dập đầu vừa trả lời: “Hoàng Thượng tha cho thần, lão hòa thượng ấy hơi giống tiên hoàng chỉ là ông ta đã già sắc mặt thay đổi, nếu không nhìn kỹ chẳng nhận ra”.

Hoàng Đế Khang Hy cười một tiếng rồi nói: “Đứng dậy, may mà người còn trung thành với trẫm”. Diêm Trung Thiên khúm núm đứng lên, Khang Hy nhìn thẳng vào mặt y, nói: “Lão hòa thượng ấy chính là tiên hoàng”.

Diêm Trung Thiên cúi đầu không dám đáp. Khang Hy lại nói: “Người ngẩng đầu lên”. Diêm Trung Thiên ngẩng đầu lên, Khang Hy chợt hỏi: “Người biết học sĩ Ngô Mai Thôn chết như thế nào không?” Diêm Trung Thiên run bắn bật, trả lời: “Nô tài không biết”. Khang Hy lạnh lùng cười: “Chính là uống rượu độc của trẫm ban mà chết, y viết một bài thơ ngâm bảo tiên hoàng lên núi Ngũ Đài, lại nói con tiện tì Đồng Tiểu Uyển cũng lên núi. Hạng nô tài lớn gan như thế, người bảo có nên chết hay không?” Diêm Trung Thiên sợ đến nỗi toát mồ hôi lạnh, vội vàng quỳ sụp xuống đất, lại dập đầu lia lịa, nói: “Đáng chết! Đáng chết!” Khang Hy cười khan mấy tiếng, kéo y đứng dậy nói: “Người rất giỏi, rất lanh lẹ, người có biết tại sao giữa đêm khuya tại sao trẫm gọi người hay không?”.

Diêm Trung Thiên đổ mồ hôi toàn thân, thầm nhủ, đêm nay Hoàng Đế cho y biết bí mật, chắc là có chứa thâm ý, nếu nắm bắt thời cơ này thì công danh lợi lộc gì cũng có. Nếu giải quyết không tốt có lẽ cũng sẽ chết oan như Ngô Mai Thôn. Y đánh liều trả lời: “Nô tài chỉ trung thành với một mình Hoàng Thượng, hễ Hoàng Thượng sai khiến, nô tài muôn chết cũng không từ”. Khang Hy mặt đầy sát khí, nói: “Vậy có cần trẫm sai khiến không?”.

Nhà sư già ở phòng bên kia lại ho sù sụ một hồi, gõ vách hỏi: “Huyền Hoa, con đang nói chuyện với ai thế? Đêm đã khuya sao chưa ngủ?” Khang Hy dụ giọng đáp rằng: “Phụ hoàng không khỏe đấy sao, thần nhi sẽ qua thăm người”.

Nhà sư già nói lớn: “Con rất có hiếu, không cần lo cho ta, cứ ngủ đi!” Khang Hy không đáp, kéo Diêm Trung Thiên nói: “Ta với người đi thăm người, người phải hầu hạ người cho tốt”.

Nhà sư già thấy Khang Hy cùng Diêm Trung Thiên bước vào thì rất ngạc nhiên. Huyền Hoa tuy đã mấy lần lên núi Ngũ Đài, có lúc cũng dắt theo thị vệ tâm phúc nhưng chưa bao giờ nhận mình là phụ hoàng, đêm nay hành vi của y hơi kỳ lạ.

Diêm Trung Thiên sắc mặt tái nhợt, hai tay run bần bật, nhà sư già nhìn y, Khang Hy nói: “Phụ hoàng, đây là thị vệ lúc trước của người, thần nhi dắt y đến hầu hạ người”. Nhà sư già ho một hồi, xoay người hỏi: “Người tên gì?” Diêm Trung Thiên đáp: “Nô tài tên gọi Diêm Trung Thiên, đã hầu hạ bề hạ ba năm”. Nhà sư già vẫn còn nhớ, ông ta mỉm cười nói: “Tốt lắm, tốt lắm! Người đỡ ta ngồi dậy!”.

Diêm Trung Thiên từ từ bước tới, hai tay nâng be sườn của nhà sư già, ông ta ngẩng đầu lên, thấy mắt y hằn lên tia máu, mặt đầy sát khí thì cả kinh quát: “Người làm gì thế?” Thuận Trị dẫu sao cũng đã từng làm Hoàng Đế, tuy làm hòa thượng nhưng uy nghiêm vẫn còn, Diêm Trung Thiên bị y quát thì hai tay buông ra, toàn thân run bần bật như phát sốt, nhà sư già mất chỗ dựa, té xuống giường. Khang Hy run giọng quát: “Người... người còn chưa mau đỡ phụ hoàng dậy!” Diêm Trung Thiên định thần cúi người đỡ hòa thượng dậy, y nhắm mắt dùng lực kẹp một cái, chỉ nghe nhà sư già kêu thảm: “Huyền Hoa, người giỏi lắm!”.

Bạc quân chủ khai quốc của triều Thanh không chết dưới kiếm của kẻ thù mà chết bởi tay của con mình!

Diêm Trung Thiên đứng dậy, chỉ cảm thấy toàn thân bải hoải, y nhìn Khang Hy, lúc này sắc mặt của Khang Hy cũng xám ngoét như xác chết. một lúc lâu sau, Khang Hy thở phào nói: “Người làm rất tốt, đi theo trẫm”.

Diêm Trung Thiên theo Khang Hy quay trở lại căn phòng bên cạnh, Khang Hy cầm bầu rượu rót một chén rượu đưa tới nói: “Người hãy uống chén rượu cho đỡ sợ”. Diêm Trung Thiên chợt nhớ đến Ngô Mai Thôn, mồ hôi lạnh toát ra, y chân chừ không dám cầm lấy. Khang Hy mỉm cười nói: “Việc lớn đã xong, vua tôi chúng ta cùng cạn chén”. Nói rồi uống cạn rượu trong chén, lại rót đầy một chén, cười nói: “Từ nay người là người tâm phúc nhất của trẫm, ngày mai người sẽ là thủ lĩnh Cẩm Vệ Quân, tước hiệu Thái Tử Thiếu Bảo, người hãy làm cho tốt!” Diêm Trung Thiên mừng rỡ, lập tức phấn chấn tinh thần, quỳ xuống dập đầu mấy cái rồi bưng chén rượu uống cạn.

Trong phòng tối, hai người vua tôi nhìn nhau cười. Ngay lúc này, bên ngoài

cửa sổ cũng có một tiếng cười lạnh vọng vào, Khang Hy biến sắc, Diêm Trung Thiên nhảy vọt ra, chỉ thấy có một bóng người mặc đồ xám bay lướt trên mái ngói lưu li. Trong số các thị vệ đại nội, Diêm Trung Thiên có công phu giỏi nhất, công lực chẳng kém gì Sở Chiêu Nam, y cũng phóng vọt người lên mái ngói. Người ấy đột nhiên chạy chậm lại tựa như có ý cười y, Diêm Trung Thiên vung tay chụp tới, người ấy chỉ chờ có thể liền nắm lấy tay y bẻ ngoặt lại, Diêm Trung Thiên chỉ cảm thấy như bị gong kim kẹp lấy, bản thân y đã luyện công phu ưng trảo mấy mươi năm mà vẫn không thi triển nổi. Người ấy chợt quát: “Diêm Trung Thiên, người chết đến nơi mà vẫn chưa biết, còn đánh với ta ư? Người đã uống rượu độc! Mau ngừng tay để ta xem thử có có cách gì cứu hay không?” Diêm Trung Thiên thất kinh, chỉ cảm thấy, mắt tối sầm, trời xoay đất chuyển, chân đứng chẳng còn vững thế là lăn xuống bên dưới.

Người áo xám vung tay chụp lấy đai áo kéo y lại giữ chặt, tay kia lấy ra một cây ngân châm đâm vào huyết thiên khu ở xương sống lưng của y. Diêm Trung Thiên kêu ối chao một tiếng, người áo xám lật người y lại, dùng lực bóp một cái, Diêm Trung Thiên há mồm ra, người áo xám không để y lên tiếng đã nhét ba viên thuốc màu xanh lục vào mồm y, hỏi: “Thế nào?” Diêm Trung Thiên gật đầu, nói: “Đa tạ!” y thấy toàn thân tuy ngứa ngáy nhưng tinh thần vẫn còn tỉnh táo. viên thuốc của người áo xám được bào chế bằng tuyết liên mọc trên Thiên Sơn với các loại thuốc khác, có thể giải được bách độc. Diêm Trung Thiên nhờ có nội lực thâm hậu, bởi vậy tuy uống phải chất độc rất mạnh nhưng tạm thời vẫn chống chọi được.

Lúc này bọn thị vệ đã chạy tới. Người áo xám nói với Diêm Trung Thiên: “Người hãy mau theo ta xuống núi, ta sẽ chữa trị cho người, người không đến nổi mất mạng!” Diêm Trung Thiên theo người áo xám nhảy xuống, quát: “Các người làm gì thế? kẻ địch đã đi từ lâu. Ta phải xét”. Bọn thị vệ đều biết Diêm Trung Thiên là người được Hoàng Đế tin dùng nhất, quyền lực trong cung còn lớn hơn cả Phó Thống Lĩnh Cẩm Vệ Quân Trương Thừa Bân. Bọn chúng thấy y đi cùng người áo xám, tuy ngạc nhiên nhưng đều nghĩ rằng đó là bậc kỳ nhân dị sĩ do y mời tới bởi vậy không ai dám hỏi, cứ để mặc cho họ xuống núi. Trước khi đi Diêm Trung Thiên còn căn dặn bọn chúng không được kinh động đến Hoàng Đế.

Lại nói sau khi Phó Thanh Chủ và Mạo Hoàn Liên đến núi Ngũ Đài, quần hùng trong Võ gia trang đều lo lắng, chẳng ai chịu đi ngủ. Đến nửa đêm nghe nói Dịch Lan Châu cũng mất tích thì càng lo hơn. Mọi người đành chờ đến suốt đêm mà vẫn không thấy họ trở về. Võ Trang Chủ ra lệnh cho trang đinh chuẩn bị, lại sai vài trang đinh cải trang làm nông phu ra đồng làm việc, tiện thể nghe ngóng tin

tức.

Mọi người trong Võ gia trang đều lo lắng, chỉ có một mình Võ Thành Hóa là vẫn cười đùa vô tư, mới sáng sớm cậu bé đã thức dậy cùng với tỷ tỷ là Võ Quỳnh Giao ra hậu sơn hái hoa đỗ quyên. Võ Quỳnh Giao mới mười sáu tuổi, cũng là một tiểu cô nương hồn nhiên, hôm ấy khí trời mát mẻ, trong gió xuân có pha lẫn mùi thơm của bùn mới, lại còn thoang thoảng mùi hương hoa, đúng là một ngày đẹp trời hiếm có. Thế là hai chị em len lén ra hậu sơn.

Sơn cốc ở hậu sơn Võ gia trang đã có núi Ngũ Đài che chắn nên khí hậu tương đối ấm áp, lúc này là tháng ba mùa xuân, hoa đỗ quyên nở đỏ rực cả sườn núi. Trong buổi sáng sớm, sương vẫn còn đọng, chim hót véo von, suối chảy róc rách, Võ Quỳnh Giao vừa hái hoa với em trai vừa hát lên bài xuân ca: “Mùa xuân đến, khắp núi hoa đỗ quyên. Đỗ quyên ơi, hãy nở thật đẹp. Khách phương xa hãy nghỉ ngơi thôi, mang một đóa hoa để hương hoa cùng người trở về...”.

Nàng vẫn hát chưa xong, chợt nghe Võ Thành Hóa kêu lớn: “Tỷ tỷ!”.

Võ Quỳnh Giao đưa mắt nhìn ra, chỉ thấy ở sườn núi có một Lạt Ma mặc tăng bào màu đỏ bước tới, mặt y đen như nhọ nồi, mũi hếch lên trời, trông rất kỳ quái. Võ Quỳnh Giao nói: “Thành Hóa, cứ mặc y”. Nàng vừa nói vừa bật cười lên. Nàng chưa bao giờ thấy một người kì dị như thế.

Lạt Ma ấy thấy một tiểu cô nương xinh xắn nhìn y cười thì bước tới nói xí xồ xí xà mấy câu, Võ Quỳnh Giao không biết tiếng Tạng chỉ lắc đầu, Hồng Y Lạt Ma chỉ tay tới phía trước, Võ Quỳnh Giao tưởng y muốn đánh mình nên vọt sang một bên, Lạt Ma chợt mở miệng cười hì hì vẫy tay bước tới. Võ Thành Hóa thấy y đuổi theo chị mình, trong lòng rất tức giận, tiện tay nhặt một nắm đất ném bộp vào mặt y, Hồng Y Lạt Ma kêu lên oai oái, Võ Thành Hóa lộn người qua đầu Lạt Ma, kéo cổ áo của y về phía trước, Lạt Ma quát lớn một tiếng ngã người ra sau, Võ Thành Hóa đã buông tay hạ xuống đất. Hồng Y Lạt Ma vung đôi bàn tay to bè chụp xuống, Võ Thành Hóa lướt người qua như cá trạch, Hồng Y Lạt Ma không chụp được cậu bé. Võ Quỳnh Giao sợ em trai gặp nguy nên vội vàng chạy đến giúp, triển khai Du Thân Chuyển Pháp của phái Chung Nam lượn qua lách lại như bướm bướm xuyên hoa. Lạt Ma ấy tựa như đã luyện được đến mức mình đồng da sắt, tuy bị trúng đòn mà vẫn không hề cảm thấy đau, y tức giận đến nỗi mắng bừa một hồi.

Chị em Võ Quỳnh Giao đang đánh rất hăng, chợt nghe một giọng nói già nua vang lên: “Thành Hóa, đừng làm càn!” Võ Thành Hóa nhìn lại chỉ thấy Phó Thanh Chủ và Mạo Hoàn Liên, Dịch Lan Châu đang bước về phía mình, trong

lòng cả mừng, gọi Võ Quỳnh Giao rồi cả hai chạy tới. Hồng Y Lạt Ma đuổi theo, bị Phó Thanh Chủ chụp hai tay giữ lại, chẳng thể nhúc nhích. Hồng Y Lạt Ma toan mở miệng mắng, Dịch Lan Châu lại bước tới, cũng nói xí xồ xí xà vài câu. Hồng Y Lạt Ma nở nụ cười, Phó Thanh Chủ buông tay ra, y lại chỉ tay về phía trước, trơ trọi nói bằng tiếng Hán: “Ta tìm Võ gia trang”.

Té ra Dịch Lan Châu lớn lên ở miền hoang mạc, hiểu tiếng Tạng. Nàng thấy Hồng Y Lạt Ma vừa đánh vừa mắng hai chị em Võ Quỳnh Giao: “Hai tên nhãi nhép nhà ngươi thật vô phép! Ta chỉ hỏi đường mà các ngươi lại đánh ta, chả lẽ người Hán vô lý đến thế sao?” nàng mới nói cho Phó Thanh Chủ biết, Phó Thanh Chủ mới nhận ra Lạt Ma ấy là kẻ đã đi cùng Sở Chiêu Nam lên núi Ngũ Đài, nghe Dịch Lan Châu nói như thế thì nghĩ y hình như không có ý xấu, không biết là địch hay bạn, trong lòng rất nghi hoặc. Bởi vậy mới đến giữ y lại.

Lúc này Dịch Lan Châu làm thông dịch cho hai bên, chỉ thấy y chỉ Phó Thanh Chủ nói: “Đêm qua vị cư sĩ này đã đánh Sở Chiêu Nam rơi xuống vực, tôi xuống tìm suýt nữa bị Sở Chiêu Nam đánh chết, may mà có một người Hán đến cứu, sau mấy chiêu người này đã đánh Sở Chiêu Nam bỏ chạy. Người ấy bảo tôi đi tìm Võ gia trang. Nào ngờ lại gặp phải hai đứa trẻ chẳng biết lý lẽ này”. Phó Thanh Chủ nghe thế thì rất lấy làm lạ, không hiểu Sở Chiêu Nam đi cùng với y sao lại đánh nhau? Vả lại võ công của Sở Chiêu Nam không kém, ai có thể đuổi được y?

Phó Thanh Chủ rất nghi hoặc, bảo Dịch Lan Châu hỏi Lạt Ma ấy người Hán mà y gặp là người thế nào, Lạt Ma đáp ứng nói chẳng rõ, đột nhiên y chỉ tay nói với Dịch Lan Châu: “Không cần hỏi nữa, đó chẳng phải y sao!” nói chưa xong ở sườn núi lại có hai hán tử ăn mặc rất kỳ lạ, một người mặc đồ dạ hành màu xám, một người ăn mặc theo kiểu vệ sĩ trong cung. Dịch Lan Châu thấy thế thì kêu ồ một tiếng, cười rạng rỡ chạy tới tựa như gặp phải người thân.

Dịch Lan Châu chạy nhanh, Phó Thanh Chủ càng nhanh hơn nàng, ông ta phát ống tay áo phóng vọt lên lướt qua Dịch Lan Châu, nhẹ nhàng hạ xuống trước mặt hai người đó, nắm tay Diêm Trung Thiên nói: “Đại vệ sĩ, người cũng đến đây đây ư?” người áo xám gạt ngang tay qua, nói: “Đừng khách sáo, đừng khách sáo!” bàn tay của Phó Thanh Chủ như chạm phải củi khô, ông ta búng ngón tay vào huyệt Kiên Tĩnh trên vai của người áo xám, người áo xám không hề né tránh mà tiến lên chịu cú búng của Phó Thanh Chủ mà chẳng hề có phản ứng gì, mỉm cười nói: “Lão tiền bối đừng đùa với văn bối!” rồi y thối lui ra sau, vái dài nói: “Văn bối xin ra mắt”. Phó Thanh Chủ nào dám chậm trễ, cũng chấp tay trả lại một vái, cả hai bên đều thấy chướng phong nổi lên, Phó Thanh Chủ thối lui đến ba bốn bước,

người áo xám cũng hơi lắc lư.

Lúc này Dịch Lan Châu đã chạy tới, chen vào giữa hai người, nói với Phó Thanh Chủ: “Phó bá bá, đây chính là Thiên Sơn Thần Mãng Lăng Vị Phong!” rồi quay sang Lăng Vị Phong nói: “Đây là lão tiên bối Phó Thanh Chủ của phái Vô Cực”. Lăng Vị Phong kêu ối chà một tiếng rồi nói: “Té ra là thần y Phó lão tiên sinh ở đây, thất kính, thất kính!” rồi vội vàng thi lễ, lần này là thi lễ thật sự chứ không phát chưởng phong ra.

Phó Thanh Chủ thấy y gọi mình là thần y, biết y chỉ khâm phục y thuật của mình chứ không phải võ công, mỉm cười thâm nhủ: “Võ công của người hơi giỏi hơn ta, nhưng nếu chỉ trong vài ba chiêu mà đánh bại Sở Chiêu Nam thì thật khó tin”. Ông ta không biết Lăng Vị Phong có quan hệ sâu xa với Sở Chiêu Nam, Sở Chiêu Nam vừa nhận ra chiêu số của y đã hoảng lên, bởi vậy mới trúng một chưởng nên vội vàng bỏ chạy. Nên đêm qua khi dò thám núi Ngũ Đài, Phó Thanh Chủ giao thủ với Sở Chiêu Nam, phát hiện công lực của y giảm đi rất nhiều, té ra Sở Chiêu Nam vừa trúng một chưởng của Lăng Vị Phong.

Thế rồi Phó Thanh Chủ cũng thi lễ lần nữa, lúc này ông ta mới nhìn kỹ Lăng Vị Phong, chỉ thấy nhân vật truyền kỳ ở ngoài đại mạc này chỉ vừa phải chẳng hề cao lớn, điều đặc biệt là trên mặt có hai vết đao rất khó coi. Lăng Vị Phong thấy Phó Thanh Chủ nhìn mình, cười rằng: “Phó tiên sinh, nhờ ông hãy xem giúp cho tôi người bằng hữu này!” Phó Thanh Chủ nhìn sang Diêm Trung Thiên, không khỏi kêu lên, rồi kéo Diêm Trung Thiên chạy đi, Lăng Vị Phong cũng ngạc nhiên chạy theo sau. Phó Thanh Chủ kéo Diêm Trung Thiên đến bên dòng suối, bảo rằng: “Người hãy uống vài ngụm nước rồi phun lên hoa đỗ quyên”. Diêm Trung Thiên làm theo, chỉ thấy hoa đỗ quyên đang tươi roi rói, vừa bị phun nước thì lập tức khô héo, từng cánh hoa rơi xuống lả tả.

Lăng Vị Phong thấy thế thì hỏi: “Đây là chất độc gì mà lợi hại đến thế?” Phó Thanh Chủ thấy hoa đỗ quyên từ màu đỏ biến thành màu trắng, kinh ngạc vô cùng, nói: “Khang Hy thật thâm độc, đây là loại độc được bào chế bởi độc khổng tước ở Tây Tạng và hạc đỉnh hồng Điện Trì. Uống trúng loại độc này không đầy nửa canh giờ thì xương thịt sẽ tiêu tan, làm sao người có thể cầm cự được đến lúc này?” Lăng Vị Phong nói: “Tôi đã cho y uống Bích Linh Đơn”. Phó Thanh Chủ gật đầu, im lặng không nói, lại kéo Diêm Trung Thiên đi, nhưng lần này thì đi rất chậm, Diêm Trung Thiên muốn thi triển khinh công nhưng bị ông ta kéo lại. Diêm Trung Thiên thấy hoa đỗ quyên đổi màu thì kinh hoàng biến sắc, hỏi Phó Thanh Chủ: “Có thể giải được không?”.

Phó Thanh Chủ nói: “Ta sẽ cố hết sức”. Lăng Vị Phong nói: “Nếu loại rượu

độc này lợi hại đến thế, sao Khang Hy lại uống trước một chén”. Phó Thanh Chủ nói: “Muốn giải loại độc này thì phải dùng nhân sâm trên núi Trường Bạch, Thiên Sơn Tuyết Liên, hoa Mạn Đà La ở Tây Tạng, giã nát cùng với Ngọc Điền Mĩ, sau đó hòa tan với nước dãi chim hạc thì luyện thành thuốc giải. Vả lại phải uống ngay, Thiên Sơn Tuyết Liên chỉ là một trong những vị làm thuốc giải. Khang Hy dám uống rượu độc trước đương nhiên đã uống thuốc giải”. Diêm Trung Thiên lo lắng, nói: “Những loại thuốc này đều rất quý hiếm, ngoại trừ trong đại nội, chúng ta biết tìm ở đâu?” Phó Thanh Chủ nói: “Nếu là người khác uống phải loại độc này chắc chắn chẳng thể cứu nổi. Ta đã có cách, người không cần hỏi, hãy đi theo ta”.

Rồi cả bọn kéo về Võ gia trang, chị em Võ Quỳnh Giao biết Hồng Y Lạt Ma không phải người xấu nên đều đã bước tới xin lỗi, Võ Thành Hóa cười hì hì chỉ Lạt Ma rồi lại chỉ mình nói: “Lần này tôi đánh ông một trận, ông đừng trách, lần sau ông đánh nhau với người ta, tôi sẽ giúp!” Lạt Ma ấy tuy không hiểu nhưng cũng đoán được ý của cậu bé nên cũng cười khì.

Võ Trang Chủ và Hàn Chí Bang chạy ra nghênh đón, Hàn Chí Bang thấy Lăng Vị Phong thì mừng rỡ kêu lên: “Khách quý! Khách quý!” Lăng Vị Phong nói: “Hàn Tổng Đà Chủ, huynh sai người tìm tôi, nhưng tôi cũng đang muốn tìm huynh”. Hàn Chí Bang cười hì hì kéo tay chàng: “Tôi không còn là Tổng Đà Chủ nữa, huynh có muốn gặp tân Đà Chủ của chúng tôi không?” rồi kéo chàng chạy vội vào trong, kêu lên: “Lưu cô nương, tôi đã mời được Thiên Sơn Thần Mãng đến đây, mời cô nương ra gặp!” rồi quay sang Lăng Vị Phong nói: “Đà Chủ mới của chúng tôi là nữ trung hào kiệt, cũng là người tôi khâm phục nhất”.

Nói vừa dứt lời, Lưu Úc Phương cùng Thông Minh Hòa Thượng từ trong bước ra, Thông Minh Hòa Thượng bước tới kêu lên: “Ai là Thiên Sơn Thần Mãng?” Lăng Vị Phong đưa tay ra, Thông Minh Hòa Thượng dùng lực bóp mạnh, thầm nhủ: “Phải xem thử công lực của Thiên Sơn Thần Mãng nhà người thế nào!” Lăng Vị Phong tựa như biết ý của ông ta, cười nói: “Đại sư đừng dùng lực như thế!” Thông Minh Hòa Thượng nắm tay Lăng Vị Phong, chỉ cảm thấy mềm mại tựa như nắm vào một khối bông, đang lấy làm lạ thì khối bông biến thành khối sắt, Thông Minh Hòa Thượng đau nhói vội vàng buông tay nói: “Công phu giỏi, ta phục!”.

Lúc này Lưu Úc Phương đã bước tới, mỉm cười: “Đại sư đừng làm càn!” lời lẽ vẫn rất dịu dàng nhưng sự dịu dàng ấy khiến cho Lăng Vị Phong xao xuyến.

Lăng Vị Phong giật mình xao xuyến, nhưng làm ra vẻ hồ hững nói: “Đây có phải là Lưu Úc Phương cô nương hay không? Chúc mừng cô đã trở thành Tổng Đà Chủ”. Rồi lại cười rằng: “Giờ đây Giang Nam đang áp áp, Lưu Tổng Đà Chủ từ Giang Nam đến miền tây bắc lạnh lẽo chẳng lẽ chỉ vì thăng giặc Đa Thích hay

sao?” Lưu Úc Phương ngạc nhiên, nghĩ bụng người này ăn nói chẳng hề lễ phép tí nào, cười gượng rằng: “Ý của Lăng anh hùng là chúng tôi không nên đến đây?” Lăng Vị Phong nói: “Tôi nào dám nói thế, nhưng nếu chỉ vì một tên Đa Thích, không cần hưng sư động binh, muốn quan phục sông núi của Hán tộc đâu phải chỉ là ám sát một hai người”. Thông Minh Hòa Thượng rất không vui, nói: “Chúng tôi ở miền Giang Nam bị quan quân bao vây, chẳng còn chỗ đứng chân nên mới chạy đến tây bắc, chẳng qua chúng tôi vô tình gặp được Đa Thích mà thôi. Có phải Lăng anh hùng cười chúng tôi hay không?” Lăng Vị Phong cười nói: “Nào dám, nào dám! Song muốn làm chuyện lớn ta thấy chi bằng về miền nam thì hơn”. Phó Thanh Chủ hỏi: “Sao lại nói thế?” Lăng Vị Phong chỉ Hồng Y Lạt Ma nói: “Y mang đến một bí mật to lớn, vào trong rồi nói tiếp. Nhưng trước tiên mời tiên sinh hãy chữa trị cho bằng hữu này” rồi chỉ Diêm Trung Thiên.

Lưu Úc Phương thấy cử chỉ của Lăng Vị Phong thì chột dấy lên tâm sự, thần thái của chàng ta rất giống một người bạn thời thiếu niên, nhưng mặt mũi thì khác hẳn. Người bạn ấy là một thiếu niên anh tuấn, mà Lăng Vị Phong lại trông rất khó coi, nàng không khỏi nhìn Lăng Vị Phong kỹ hơn.

Lại nói sau khi mọi người vào trong nội sảnh, Phó Thanh Chủ dắt Diêm Trung Thiên vào tịnh thất, nói: “Người khác uống rượu độc đúng là chẳng thể cứu được. May mà người được Lăng Vị Phong cho uống Thiên Sơn Tuyết Liên, tạm thời có thể cầm cự được, vả lại người đã luyện nội công, có thể thử dùng khí công để bình tâm tịnh khí, giữ ý ở Đan Điền, ngồi đả tọa hai mươi bốn canh giờ, đẩy độc khí đến ruột, sau đó ta sẽ dùng thúc tả đẩy chất độc ra ngoài rồi dùng thuốc cố bản bồi nguyên, có lẽ sẽ khỏi thôi”. Diêm Trung Thiên cả mừng cảm tạ, hỏi Phó Thanh Chủ tư thế đả tọa chữa trị bằng khí công và phương pháp hít thở, té ra tư thế này cũng chẳng khác gì với phương pháp tọa công mà y học được, nên lập tức nhắm mắt ngồi xếp bằng trong tịnh thất.

Phó Thanh Chủ làm xong mọi chuyện bước ra ngoài, thấy quần hùng trong khách sảnh im lặng như tờ, sắc mặt căng thẳng. Lăng Vị Phong cười nói: “Phó lão tiên bối đã đến, có thể thương lượng một chút”. Phó Thanh Chủ hỏi: “Chuyện gì thế?” Lăng Vị Phong cười nói: “Đêm qua Phó tiên sinh và Mạo tiểu thư đến núi Ngũ Đài, có nghe được Sở Chiêu Nam nói với Hoàng Đế điều gì không?” Phó Thanh Chủ nghĩ ngợi một hồi thì nói: “Hình như bọn họ nhắc đến Ngô Tam Quế, Khang Hy có vẻ rất tức giận”. Nói xong thì đột nhiên nhớ lại một chuyện, hỏi Lăng Vị Phong: “Đêm qua chắc thiếu hiệp đã dùng phi hoàng thạch đánh vỡ đèn lưu trên tháp đồng?” Lăng Vị Phong gật đầu: “Đúng thế!” Phó Thanh Chủ lại hỏi: “Tại sao bọn họ lại nhắc đến Ngô Tam Quế?”.

Lăng Vị Phong cười rằng: “Ngô Tam Quế sắp phản Thanh”. Phó Thanh Chủ thất kinh, nửa tin nửa ngờ.

Ngô Tam Quế là đại Hán gian dẫn quân Thanh nhập quan, lúc đó được phong làm Bình Tây Vương, phủ đệ ở Côn Minh, được phong đất ở Vân Nam, Tứ Xuyên, là một phiên vương quan trọng nhất của nhà Thanh. Lăng Vị Phong nói y sắp phản triều đình, tin này quả thật rất bất ngờ.

Lăng Vị Phong thấy Phó Thanh Chủ nửa tin nửa ngờ thì cười rằng: “Hong Y Lạt Ma và Diêm Trung Thiên có thể làm chứng!” Số là quân Thanh nhập quan được phản thần triều Minh là Ngô Tam Quế, Thượng Khả Hỷ, Cẩn Trọng Minh giúp đỡ rất nhiều, trong đó công lao của Ngô Tam Quế là lớn nhất, sau khi Mãn Thanh nhập quan, ngoại trừ Ngô Tam Quế được phong Bình Tây Vương, Thượng Khả Hỷ được phong làm Bình Nam Vương, cai quản vùng Quảng Đông, Cẩn Trọng Minh được phong là Tĩnh Nam Vương cai quản vùng Phúc Kiến, cả ba người này gọi là Tam Phiên. Sau khi Khang Hy nối ngôi, Trung Nguyên đã định, chế độ thống trị của Mãn Thanh đã vững chắc. Khang Hy là một ông vua hùng tài đại lược, làm sao có thể để Tam Phiên củng cố thế lực? Bởi vậy đã ngầm sai người bảo Tam Phiên tự rút lui, Ngô Tam Quế, Cẩn Tinh Trung (tức là cháu của Cẩn Trọng Minh, lúc đó kế vị Tĩnh Nam Vương) không thềm để ý, vẫn chưa tin rằng đó là ý của triều đình, Thượng Khả Hỷ thì càng xảo quyệt hơn, năm Khang Hy thứ mười đã dâng tấu xin nhường chức vị phiên vương cho con trai của mình là Thượng Chi Tín. Không ngờ sau khi dâng tấu, Khang Hy đã ngự phê không chấp nhận, lại còn bảo Thượng Khả Hỷ dắt theo bộ tướng đến Liêu Đông dưỡng lão. Ngự phê ban xuống, Ngô Tam Quế thấp thỏm không yên, sợ rằng việc tước phiên sẽ thành sự thực, vì thế nổi lòng phản Thanh.

Lúc đó triều đình vẫn chưa củng cố thế lực ở vùng Mông Tạng, Ngô Tam Quế phái tâm phúc Sở Chiêu Nam đến Tây Tạng gặp Hoạt Phật, hẹn rằng nếu chiến sự nổ ra mà Ngô Tam Quế chiếm thượng phong thì vùng Mông Tạng cũng dấy binh, nếu Ngô Tam Quế chiếm hạ phong thì mời Hoạt Phật Đạt Lai ra điều đình. Đó cũng là kế sách thối lui mà Ngô Tam Quế đã dự liệu. Y vốn không phải dành lại giang sơn Hán tộc mà chỉ là bảo vệ cho lợi ích của mình, ngoại trừ liên lạc với Hoạt Phật Đạt Lai, Ngô Tam Quế còn sai người đến gặp Thượng Khả Hỷ, Cẩn Tinh Trung. Sở Chiêu Nam gặp Hoạt Phật Đạt Lai bàn bạc rất thuận lợi. Đạt Lai phái Hồng Y Lạt Ma cùng Sở Chiêu Nam về Vân Nam đợi lệnh. Khi đi ngang qua Sơn Tây, tiện đường đã ghé núi Ngũ Đài xem lễ, không ngờ Sở Chiêu Nam cũng là hạng chỉ biết công danh lợi lộc. Y ngầm quan sát tình thế, biết Ngô Tam Quế chắc chắn sẽ thất bại nên mới nổi lòng phản Ngô đầu Thanh. Bởi vậy y đã

ngăn chặn quần hùng trên núi Ngũ Đài, rút kiếm cứu Đa Thích, Hồng Y Lạt Ma thấy y đột nhiên ra tay thì đã nhìn được mấy phần, sau đó Sở Chiêu Nam và Phó Thanh Chủ cùng rơi xuống vực sâu, Hồng Y Lạt Ma xuống tìm, Sở Chiêu Nam thấy y nói thì nghi ngờ, lập tức trở mặt, Hồng Y Lạt Ma tuy có luyện công phu Thiết Bồ Sam nhưng không chống nổi nội công tinh thâm của Sở Chiêu Nam, nếu không gặp Lăng Vị Phong thì y đã chết bởi tay Sở Chiêu Nam.

Lăng Vị Phong kể lại chuyện đã cứu Hồng Y Lạt Ma, mọi người đều không lên tiếng. Phó Thanh Chủ hỏi: “Vậy đêm hôm qua Khang Hy và Sở Chiêu Nam nói đến Ngô Tam Quế chắc là vì chuyện này”. Lăng Vị Phong nói: “Đúng thế. Tôi nghe Diêm Trung Thiên nói, Khang Hy cũng phái tâm phúc đến Quảng Đông và Phúc Kiến theo dõi Thượng Khả Hỷ và Cẩn Tinh Trung, ngoài ra còn sai người đến Tứ Xuyên, bảo Tổng Đốc vùng Xuyên Thiểm là Triệu Lương Đống đề phòng Ngô Tam Quế”.

Lưu Úc Phương trầm ngâm một lúc lâu, chậm rãi nói: “Nếu là như thế, chúng ta phải đi trước tâm phúc của Khang Hy một bước”. Đang nói thì chợt nghe bên ngoài có tiếng ồn ào, vó ngựa rầm rập.

Lại nói Đa Thích bị quần hùng đánh đại bại tức giận vô cùng, đêm hôm qua Phó Thanh Chủ và Mạo Hoàn Liên lại đến dò thám, gây náo loạn chùa Thanh Lương. Nửa đêm Đa Thích nghe tin báo thì càng phần nộ hơn, nhưng vì đang trọng thương nên không thể ngồi dậy, chỉ đành gọi Vương Phi Nạp Lan đến hỏi, không ngờ chờ một lúc lâu Vương Phi mới đến, vừa đến đã báo đã có người cứu Trương Hoa Chiêu. Đa Thích nổi lòng nghi ngờ, Trương Hoa Chiêu bị nhốt ở hậu đường, được người ta cứu đi tại sao mình chẳng nghe tiếng gì, vương Nạp Lan nhìn mặt thì biết ngay y nghi ngờ, mỉm cười nói: “Đó chỉ là chuyện nhỏ, Vương Gia cứ nghỉ ngơi cho khỏe! Bọn chúng tuy là cao thủ nhưng thị vệ trong chùa nhiều như mây, cũng chẳng sợ bọn chúng chạy thoát”. Đa Thích thấy bà cười nói thì nào dám lên tiếng nữa. Y cũng không gọi bọn vệ sĩ canh giữ Trương Hoa Chiêu đến tra hỏi, thật ra dù y có hỏi cũng bằng thừa, vệ sĩ trong Ngạc Vương Phủ sợ Vương Phi hơn Vương Gia, mà chính Vương Phi đã thả người nên bọn vệ sĩ nào dám tiết lộ.

Nhưng Đa Thích lại có mưu kế khác, sáng sớm hôm sau đã gọi Phó Thống Lĩnh Ngự Lâm Quân Trương Thừa Bân đến, bảo y dắt ba ngàn quân cấm vệ đi lục soát ở các thôn làng gần đó.

Võ gia trang là một thôn trang lớn dưới chân núi, Võ Trang Chủ lại là nhân vật có tiếng tăm trên giang hồ, Trương Thừa Bân cũng xuất thân từ giang hồ, cũng từng quen biết Võ Trang Chủ. Trương Thừa Bân vừa xuống núi thì đã đến

Võ gia trang, những trang đình cải trang thành nông phu làm việc trên đồng thấy thế thì lo lắng, bị Cấm Vệ Quân bắt tra hỏi, có người không chịu nổi đòn đã khai rằng trong trang có rất nhiều người khách. Trương Thừa Bân cả mừng, ra lệnh cho mấy ngàn quân cấm vệ lập tức bày ra trận thế, bao vây Võ gia trang.

Quần hùng trong trang nghe tin báo đều lo lắng. Thông Minh Hòa Thượng rút đao, nói: “Chúng ta xông ra ngoài!” Võ Nguyên Anh vuốt râu không nói, Lưu Úc Phương nhìn Thông Minh Hòa Thượng nói: “Ứng phó thế nào, mong Võ lão anh hùng làm chủ”. Nàng biết chuyện ngày hôm nay không giống như lúc ở núi Ngũ Đài, hôm nay bị vây thì già trẻ lớn bé ở Võ gia trang đều bị liên lụy bởi vậy chẳng dám làm càn. Võ Nguyên Anh nói: “Để tôi ra ngoài xem thử, mọi người hãy tránh mặt”.

Võ Nguyên Anh leo lên tường, chỉ thấy bên ngoài trang đao kiếm tuốt sáng ngời, ba ngàn quân cấm vệ mặc giáp dày, tên đã lấp vào cung tựa như sắp bắn ra. Trương Thừa Bân vừa thấy Võ Nguyên Anh bước ra thì nói lớn: “Hôm nay chúng tôi đến đây, sao Võ Trang Chủ không mời chúng tôi vào?” Võ Nguyên Anh thần sắc tự nhiên, lớn giọng đáp rằng: “Sơn trang thô lậu, khó đón đại quân. Xin mời các vị quan trưởng vào trong uống chén trà”. Trương Thừa Bân xưa nay cẩn thận, thấy vẻ mặt ông ta như thế thì vẫn do dự không quyết, thầm nhủ: “Tính ra Võ Nguyên Anh cũng là một thân sĩ, lại là bậc tiền bối võ lâm, nếu mình tìm không ra thì sẽ bị giang hồ cười chê”. Nhưng lúc này y không thể ngừng lại được nghĩ bụng có vào cũng chẳng sao, vì thế cao giọng đáp: “Nếu ông đã ngại tiếp đãi đại quân, tôi sẽ sai vài nha tướng cùng ba trăm quân sĩ vào trang, Võ Trang Chủ là tiền bối võ lâm chắc sẽ không dùng quỷ kế”. Y phát cờ lệnh lên, toán quân phía trước dẫn ra, lộ ra mười cỗ đại pháo.

Võ Nguyên Anh vốn muốn dụ Trương Thừa Bân vào bắt sống y làm con tin, thấy thế thì biết y có chuẩn bị, y chỉ phái nha tướng vào, dù có bắt bọn chúng cũng chẳng ích gì.

Bên ngoài Võ Trang Chủ rất căng thẳng, bên trong quần hào cũng rất lo lắng. Lưu Úc Phương nói: “Chuyện đã đến nước này xem ra đành phải liều!” nàng cương quyết đứng dậy, nhưng chợt phát hiện hai người Hoa Tử Sơn và Dương Nhất Duy chẳng còn, nàng nhíu mày hỏi Hàn Chí Bang, Hàn Chí Bang cũng không biết họ đi đâu.

Lại nói Diêm Trung Thiên ở trong tịnh thất ngồi đả tọa không lâu, quả nhiên thấy trong người khỏe rất nhiều. Diêm Trung Thiên nửa đời lo việc cung mã, vào sanh ra tử, bôn ba vì lợi lộc, chưa bao giờ tịnh tọa suy nghĩ cho kỹ. Lúc này ngồi đả tọa trong căn tịnh thất, ban đầu thì đầu óc trống rỗng chẳng có thứ gì. Đột

nhiên suy nghĩ dâng trào, y nhớ lại sự tàn tệ của Hoàng Đế, tấm lòng hiệp nghĩa của hiệp sĩ giang hồ, lại nhớ đến những chuyện mình đã từng làm, bất giác thiên lương trời dậy, càng nghĩ càng hổ thẹn, cả đời mình giống như làm ung khuyến cho Hoàng Đế, chuyên môn thay chủ nhân giết người thiện lương, mà nay người ta lại dốc hết sức cứu sống mình. Suy nghĩ của y cứ như cơn sóng dâng trào hết lớp này đến lớp khác, Phó Thanh Chủ bảo y ngồi tịnh tọa nhưng trong lòng y thì giống như một bãi chiến trường.

Khi Diêm Trung Thiên đang suy nghĩ, bên ngoài vọng lại tiếng người nói chuyện, giọng nói rất nhỏ nhưng bên trong có thể nghe rất rõ ràng. Bên ngoài có hai người nói: “Cấm Vệ Quân bên ngoài đã bao vây, Dương đại ca, huynh tính thế nào?” người kia đáp: “Chúng ta còn tính gì nữa, chẳng phải ngồi chờ chết hay sao! Hoa đại ca, chết thì cứ chết vậy. Nhưng tôi lại phải trách huynh, sao lại chỉ nghĩ đến bản thân mình. Tôi lo là hơn một ngàn già trẻ lớn bé trong Võ gia trang, e rằng hôm nay không thoát nổi trận hào kiếp!” người được gọi là Hoa đại ca thở dài nói: “Võ Trang Chủ là người tốt, không ngờ có kết quả như thế này!”.

Diêm Trung Thiên nghe rõ từng câu từng chữ, nhất là câu “đừng chỉ nghĩ đến chuyện của mình”. Câu nói này tựa như muôn ngàn mũi tên đâm vào trong tim khiến y rất khó chịu. Y nghiêng rằng đứng dậy, mặc cho Phó Thanh Chủ đã dặn rằng phải ngồi tịnh tọa một ngày một đêm, y mở cửa phòng nhanh như cơn gió bước ra ngoài trang. Lúc này bọn trang đinh đang hốt hoảng, chẳng ai chú ý đến y.

Lúc này Võ Nguyên Anh đang lúng túng, y không thể nào từ chối để nha tướng của Trương Thừa Bân vào, nghĩ ngợi một hồi thì chỉ đành mở cửa sơn trang.

Bọn nha tướng dắt ba trăm quân cấm vệ nghênh ngang xông vào, không ngờ vừa vào đến cửa trang thì nghe có người quát lớn: “Các người vào đây làm gì? Trương Thừa Bân đâu? Bảo hắn đến gặp ta!” bọn nha tướng ngẩng đầu nhìn thì thấy người đó chính là Diêm Trung Thiên, vội vàng đáp: “Tiểu nhân không biết ngài ở đây, Trương Thừa Bân đang ở bên ngoài”. Diêm Trung Thiên nói: “Các người rút ra, bảo hắn vào đây!” bọn nha tướng chỉ đành vâng lệnh.

Trương Thừa Bân thấy bọn nha tướng vừa vào đã bước ra thì rất kinh ngạc, y vỗ ngựa bước tới thì chợt thấy có một người đứng trên bức tường mỉm cười rằng: “Trương Thừa Bân, chuyện đêm qua Hoàng Thượng sai ngươi làm, ngươi đã làm thế nào rồi?”.

Trương Thừa Bân thấy Diêm Trung Thiên thì rất ngạc nhiên, nghe y hỏi thì

cung kính đáp rằng: “Đêm qua ti chức lục soát đào phạm nhưng không có, muốn gặp Hoàng Thượng mà Hoàng Thượng không rảnh. Sáng sớm hôm nay Ngạc Thân Vương sai ti chức đến đây”. Diêm Trung Thiên mỉm cười: “Giờ đây Hoàng Thượng đang tìm người! Bằng hữu của ta ở đây, người không cần vào, sao còn chưa mau trở ra!” Trong cung đình, Diêm Trung Thiên chẳng khác gì cấp trên của Trương Thừa Bân, mà những lời Diêm Trung Thiên nói toàn là truyền đạt mệnh lệnh của vua, Trương Thừa Bân cân nhắc nặng nhẹ, chỉ đành gác lại mệnh lệnh của Ngạc Thân Vương, kêu vâng một tiếng rồi kéo đại quân rút lui!

Diêm Trung Thiên đứng trên đầu tường, thấy bọn Cẩm Vệ Quân kéo đi mới chậm rãi nhảy xuống. Phó Thanh Chủ chạy tới, vội vàng đỡ y. Sắc mặt Diêm Trung Thiên trắng như tờ giấy, y lão đảo nói: “Đa tạ ông, tôi không xong rồi!” lúc này y cảm thấy trong người như có muôn vàn con rắn nhỏ đang cắn xé, ban nãy y dốc hết tinh thần cầm cự, giờ đây đã đuối sức.

Võ Nguyên Anh thấy thế cả kinh, bước tới nắm tay Diêm Trung Thiên, ứa nước mắt mà nói rằng: “Diêm đại ca, chúng tôi xin cảm kích!” Diêm Trung Thiên nở nụ cười, nói: “Đây là chuyện tốt duy nhất tôi làm trong đời. Làm xong chuyện này tôi chết cũng nhắm mắt!” nói xong thì trợn mắt lên, Phó Thanh Chủ bóp tay y, chỉ cảm thấy mạch đã đứt, ông ta thở dài lặng lẽ đưa xác của y vào trong.

Hàn Chí Bang chưa biết Diêm Trung Thiên đã đứt hơi, bước tới hỏi: “Còn cứu được không?” Phó Thanh Chủ cười thảm nói: “Dù có thuật cải tử hồi sinh cũng chẳng cứu nổi! Y đã uống phải thuốc độc lợi hại nhất, đêm qua lại phải nôn ba, tuy có Thiên Sơn Tuyết Liên nhưng độc khí đã tản mát toàn thân, tôi dạy y dùng khí công tự chữa trị, ít nhất phải ngồi tịnh tọa một ngày một đêm, thế mà y bước ra ngoài, khí lực tinh thần đã hao phí!” Hàn Chí Bang nhú mày nói: “Là ai nói cho y biết?” Dương Nhất Duy và Hoa Tử Sơn nhìn nhau, không dám lên tiếng. Họ khích Diêm Trung Thiên bước ra nhưng không ngờ chất độc lại lợi hại đến thế.

Lưu Úc Phương đã nhận ra nhưng nàng không nói. Nàng nghĩ: “Hai người này làm thế tuy không quang minh chính đại nhưng rốt cuộc cũng là vì cứu mọi người”. Thế rồi mới nói: “Diêm Trung Thiên chết như thế cũng có giá trị. Có điều tuy y đã đuổi bọn Cẩm Vệ Quân đi nhưng cũng chỉ là kế hoãn binh. Sau khi bọn chúng biết rõ thì chắc chắn sẽ đến đây lần nữa. Chuyện này không thể chậm trễ, chúng ta phải tính toán cho sớm”.

Thế rồi mọi người bàn bạc một hồi, quyết định rời khỏi Võ gia trang. Cha con nhà họ Võ cùng trang đình ở lại Sơn Tây chủ trì Thiên Địa Hội miền tây bắc. Lưu Úc Phương và Hàn Chí Bang đến Vân Nam xem tình hình Ngô Tam Quế, họ biết Ngô Tam Quế chỉ vì lợi lộc cá nhân nhưng muốn lợi dụng xung đột giữa y với

triều đình để tính chuyện phục quốc. Phó Thanh Chủ và Mạo Hoàn Liên đến Tứ Xuyên. Thông Minh Hòa Thượng cùng Thành Anh, Trình Thông đến Quảng Đông chặn người của Khang Hy. Còn Dịch Lan Châu thì đòi tìm cách cứu Trương công tử, mọi người sợ nàng nguy hiểm nên định ngăn cản. Phó Thanh Chủ nhìn nàng, nhớ đến chuyện kỳ lạ đêm qua, nói: “Cứ mặc Dịch cô nương, Dịch cô nương là người thích hợp nhất!”

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.

- o o o -